

Kind met Downsyndroom: een geschenk

Op 9 januari, de geboortedag van de heilige Jozefmaria, vierde in Lérida (Spanje) Marc zijn derde verjaardag. Hij is de oudste zoon van Anna Oromí en Juan Antonio Sancho. De kleine Marc en zijn broer Álex, die het Downsyndroom heeft, zijn kinderen die de heilige Jozefmaria vanuit de hemel goed kent ...

30-1-2007

Op 9 januari drie jaar geleden, op de geboortedag van de Heilige Josemaría, zag je eerste zoon het levenslicht....

Eigenlijk heb ik, voordat Marc werd geboren, al een zwangerschap gehad die ik helaas niet heb kunnen voldragen. Vanwege de miskraam bad de gehele familie veel tot de heilige Jozefmaria voor een nieuw kindje. We hebben een devotie voor deze heilige priester en ik wilde een “stralend en blij thuis” creëren, zoals hij plachte te zeggen. Zo werd, dank zij God, Marc geboren, precies op 9 januari.

Dat was niet het enige geschenk dat je man en jij hebben ontvangen.

Inderdaad, na Marc kwam Álex en hij is een echt geschenk. Aan het begin van mijn derde zwangerschap zeiden de artsen dat er een grote kans was dat het kind met het

Downsyndroom en met hartproblemen ter wereld zou komen.

Hoe reageerde je toen op dit nieuws?

We waren op dat moment niet op dergelijk nieuws voorbereid. Wat moesten wij doen? Mijn man en ik hebben veel gebeden. Wij spraken allebei met God over wat voor ons in eerste instantie een tegenslag leek te zijn. Door Hem zie je alles helderder.

Het kwam gewoonweg niet in ons op om Álex niet ter wereld te laten komen. Ik bad dat wat God ook wilde, het ook moest gebeuren. Ik vroeg Hem mij te helpen onbaatzuchtig te zijn. Tegelijkertijd vroeg ik Hem om hulp om de juiste besluiten te nemen bij elke nieuwe stap die de artsen zouden voorstellen. Het belangrijkste was dat Álex zou worden geboren.

Waarom zou je in een dergelijke situatie moeten bidden? Ligt het niet meer voor de hand om in zo'n situatie opstandig te worden?

Het gebed hielp mij om elke dag met kalmte te dragen, om niet met angst en beven toekomstige problemen tegemoet te zien en om op ieder moment te doen wat je moet doen. Dat heb ik van de stichter van het Opus Dei geleerd: voor iedere moeilijke situatie moet je je tot God wenden om Hem te vragen wat je moet doen.

Ik zocht ook de voorspraak van Don Álvaro del Portillo, de eerste opvolger van de heilige Jozefmaria, die ik bijzonder vereeer. Ik heb hen in mijn gebeden om bijstand gesmeekt en op elk ogenblik hebben zij terzijde gestaan. Natuurlijk heeft ook mijn man mij met al zijn inzet geholpen om deze problemen het hoofd te bieden.

Zo is Álex vorig jaar op 5 september geboren en vanaf dat moment heb ik onophoudelijk God dank gezegd.

Toont iedereen evenveel begrip voor je besluit?

Helaas is het de laatste jaren geen gebruikelijke beslissing geweest. Het is het eenvoudigst om de zwangerschap vroegtijdig af te breken – ze maken het je erg gemakkelijk – om zo problemen uit de weg te gaan. Wat ons betreft, toen wij de gynaecoloog vertelden dat wij de zwangerschap wilden voortzetten, was zij erg blij dat dit kind in een thuis terecht zou komen waar het met liefde zou worden ontvangen.

Veel mensen zeggen tegen ons: “Wat zijn jullie dapper om een kind met het Downsyndroom te krijgen.”

Het is echter geen kwestie van moed: de waardigheid van elk kind is belangrijker dan zijn eigenschappen.

Je kunt geen kind ‘a la carte’ bestellen! Het is eenvoudigweg zo dat je het krijgt met alles erop en eraan. Een kind is altijd een gave, hoe je het wendt of keert. Mijn man zegt dat Álex vrienden zal hebben die hem zullen accepteren zoals hij is en ik ben het daarmee helemaal eens.

Hij is een geschenk en ik ben niet de enige die er zo over denkt. Mijn hulp in de huishouding zei tegen haar man dat ik een boek heb met de titel “Spreken met God” (dat lees ik als ik bid). Hij antwoordde haar: “Daarom hebben zij dat kind, omdat het door God gezonden is.”

Accepteer je hem dan niet met gelatenheid?

Nee! Ik geloof echt dat het leven een groot goed is. Ik ben deze mening niet alleen toegedaan, omdat – zoals sommige mensen me willen doen geloven – ik een bepaalde

geloofsovertuiging heb. Het geloof helpt, het is fundamenteel, maar onze liefde voor het leven is iets universeels dat we met iedereen zouden moeten delen.

Ik voel mij gelukkig en ik wil deze kans optimaal benutten. Ik kan veel van Alex leren. In werkelijkheid zijn kinderen met het syndroom van Down zeer speciale mensen, vol vreugde. Alex heeft een bijzondere glimlach.

Ik kan mij indenken dat het de mogelijkheid biedt om met veel mensen te spreken.

Ik volg de goede raad van die iemand die lid is van een vereniging van kinderen met het Downsyndroom, die zei: "Mensen weten niet wat zij moeten doen als zij zien dat je zo'n kind hebt. Het beste is dan om zelf het initiatief te nemen door hen aan te spreken."

En dat doe ik als ik iemand tegenkom die het nog niet weet: ik stel Álex aan hen voor, vertel hen dat hij het Downsyndroom heeft en dat wij het al wisten voordat hij geboren werd. Dat stelt mij in staat om met veel mensen te praten. Het opent deuren voor mij om van gedachten te wisselen over zoiets belangrijks als het recht van ieder mens op leven.

Binnen de groep voor ouders met kinderen met het syndroom van Down heb ik fantastische mensen ontmoet, die mij motiveren door hun toewijding en hun vreugde.

Thuis in de eetkamer staat een mooi boek van een van die oudergroepen. Het boek bevat vele getuigenissen. Een van de kinderen met het syndroom van Down dankt hierin zijn ouders voor zijn bestaan en vertelt hen dat het voor hem geen last is en dat hij hen zal belonen met

veel liefde. Ik was erg ontroerd toen ik deze woorden las.

pdf | Document automatisch
aangemaakt door <https://opusdei.org/nl-be/article/kind-met-downsyndroom-een-geschenk/> (18-3-2026)